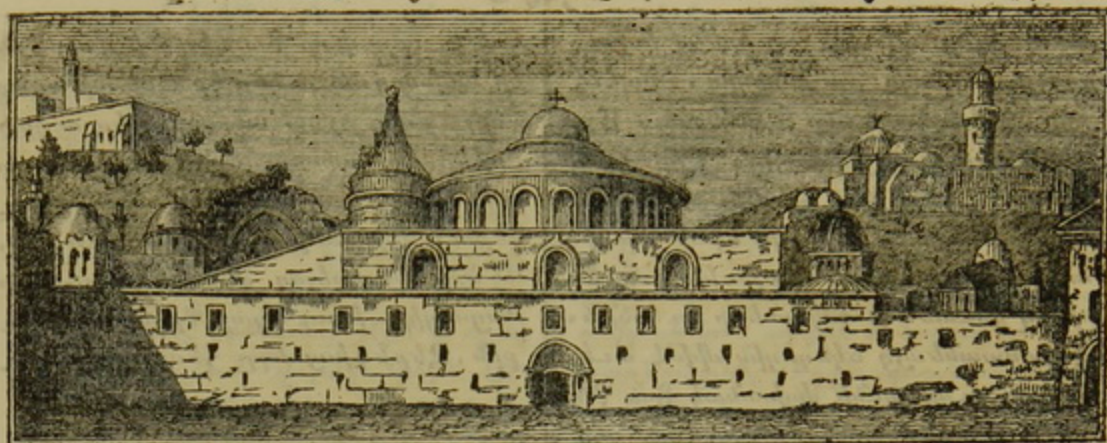

ԻՆՆԵՐՈՐԻ ՏԱՐԻ
ԹԻԻ 7.

Ա Մ Ս Ա Գ Ի Ր

ՅՈՒՆԻՍ 31
1874.

ԱԶԳԱՅԻՆ, ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ ԵՒ ԳՐԱԳԻՏԱԿԱՆ

ՆԵՐԿԱՅԻՍ ՎՐԱՅ ԽՈՐՀՐԴԱԾՈՒԹԻՒՆԻ (°)

Դ.

ՕՏԱՐԱՑԵԱԼՔ, թշնամաներով իրենց բարձրէն Հայաստանեայց եկեղեցւոյ խօսք կ'ուղղեն եւ կը յորդորեն երկար ճամբորդութեան մը ելլել (1) Հունդարիա, Աւստրիա, Գերմանիա, Իտալիա, Գաղղիա, Սպա-

(1) «Պարտեցեր, ձեր գրքերն ալ ձեր հետ առնելով՝ եթէ կուզէր, հարկաւոր միլիոններուն եկեղեցիքը, ցուցուցէր ձեր ընծայութեան թըղթը, հարցուցէր գոնէ անոնց նուիրապետութեան գլխաւոր տեղերը, ինչ անուն կուտան ձեզի, ինչ կը համարեն դձեղ. Մտէք Հունդարիա, անցէք Աւստրիա, եկէք Գերմանիա . . . (Գաթրիճեան՝ վերայիւնալ գործք, երես 91)»

(*) Տես Մատիւ թիւ 1351.

թ

նիա, Անգղիա եւ Իսլանտա . . . միմիայն այն նպատակաւ թէ ինչ կը համարին անոնք այս հին եկեղեցին, թէ ինչ անուն կուտան իրեն. մեզի բոլոր կը բերէ այս յորդորը: Ինչ պէտք մեզի երթալու աշխարհքիս կաթողիկոսութեան ետեւէն պտըտելու, մենք չունինք մեր առջև դիրենք՝ որ կաթողիկոսութիւն մարդապետներն են, եւ հայ ժողովուրդը՝ Հոռմախան Հայ, Ուղղափառ Հայ, Կաթողիկոս Հայ անուանեալ. միթէ չենք տեսնիր թէ ասոնք ալ մէջերին բաժնուած՝ Հասունեանք եւ հակահասունեանք շարունակ իրարու հետ կը կռուին.

միթէ չէ՞ք գիտեր որ իրենց իւրա-
քանչիւր դասք քահանայից, Քօլէճ-
ցիք, Մխիթարեանք Վենետիկ, Մը-
խիթարեանք Վիեննայի, Լիւանան-
եանք եւ ուրիշներ որ մեզ անձանօթ
են, ամենքն ալ Լատինական դոքտրին
տակ իրարու միս անուշտթեամբ եւ
սիրով կուտեն և ոսկորները կը կրծեն։
Հայաստանեայց եկեղեցին միթէ աւե-
րի իրաւունք չունի՞ փոխանակ Տօն Քի-
շօթի պէս յիմարաբար պտրտելու՝ չըտ-
կէ շիտակ հարցնելու ձեզի։ ո՞վ վար-
դապետք, ինչ ըրիք իմ զաւկներս որ
իզմէ յափշտակեցիք և օտտրացուցիք և
Նաբուգոդոնոսորայ կուռքին տարիք
պաշտօն մատուցանելու, սուտ ըսիք
աշխարհի և իրենց՝ երբ ձեր հայրենի
եկեղեցին օտարին երկրպագու ցըցու-
ցիք, վասն զի այն ժամանակներն օ-
տարը այդ յիմար փառամոլութեան
չէր հետեւեր։ իր Ս. Հայրապետաց
մէկը՝ Գրիգոր Ա. յիրաւի ճշմարիտ
վարդապետ եկեղեցւոյն Քրիստոսի և
ոչ Հռոմայ, բոլոր աշխարհի կը քարո-
զէր և կը զրուցէր թէ ոչ որ իր նա-
խորդներէն ընդհանուր պատրիարքի
պիղծ անունը յանդգնէր էր առնուր։⁽¹⁾

և թէ՛ որչափ որ Քաղկեդոնի ժողովքն
իր նախորդաց ուղեր էր այդ տիազար
տալ, բայց ոչ որ անոնցմէ չէր ուղած
երբէք այդ տիազանքն ընդունիլ։ Սուտ
ըսիք ձեր գրքերուն մէջ, ձեր քարոզ-
ներուն մէջ, ձեր պատկերներուն մէջ,
(1) երբ առաքելոց մէջ մեծ եւ փոքր
մոցուցիք։ խուլ եղաք Քրիստոսի խօս-
քին, Ձեզեզիայ մօրը հետ անտիառե-

« րութեան հասնիլ (Նամականի, 38) » և իցե-
« մարդու համար, որ կուզէ ընդհանուր եպիսկո-
« պոս ըլլալ, եւ համարձակապէս կրօնմ թէ կը
« բարբառնէ, վասն զի ընդհանուր եպիսկոպոսի
« տիտղոսը տիտղոս մ'է լի ամբարտաւանութեամբ,
« բան մ'է հպարտութեան, անուն մ'է սխալա-
« նաց, անուն մ'է կեղծաւորութեան, անուն մը
« անտիառութեան, անուն մը հայհոյութեան, վա-
« սն զի նա որ զայն կուռնու՝ տիտղոս մը ինք-
« զներնին կուտայ որ միայն Աստուծոյ որդւոյն կը
« պատկանի »։ (Գրիգ. Զ. Նամակ 30) » Աղէքսանդ-
րիոյ պատրիարքը՝ իրեն՝ Գրիգոր Աին՝ ընդհանուր
եպիսկոպոսի անուն տալուն, այսպէս կը պատա-
խանէ, « Թէ որ եւ բու ըսածդ ըլլայի, դու ալ
« եպիսկոպոս չէիր մնար։ Ինձմէ ՚ի զատ մէկը չէր
« ըլլար։ ուրացիր այդ ընդուն որ կրնայ անտիա-
« առութենը ուռնցնել, և այն սերը՝ զոր պար-
« տինք բոլոր մեր եպիսկոպոս եղբայրք՝ վերաւորելոյ
(Գրիգ. Է. Նամակ 50) »։

(1) Պատկերը քարոզութեան միջոց մ'է։ Ո՞վ որ
մեր ըսածին ճշմարտութեան կուզէ վերահասու
ըլլալ, թող երթայ Բերայի Ոսկերեան եկեղեցին
Լուսաւորչաց սեղանին պատկերը զննէ։

Սեղանսորոս Պապը պատուանդանի մը փայլ կե-
ցած է, բարձրագլուխ եռապսակ թագիւ ճօխաց-
եալ, սուր և դռող աչքերուն մէջ տիրապետու-
թեան հագին կը փայլէ, երկու ձեռքերը Լուսա-
ւորչաց ուսերուն վրայ դրած յենած է, իսկ Լու-
սաւորչէ խեղճ կերպարանքով իր երկայրի թագին
տակ կորագլուխ կորացեալ, ձեռքերը խաչածեւ
կործքին վրայ բռնած՝ իրր ամենախոնարհ ծա-
ռայ իր մեծադոր տիրոջ առջեւ կը կենայ։ Այս-
պիսի պատկերաց աղեկցութիւնը մեծ է տգէտ օ-
ղակոյտանք վրայ և դայս գիտնալով է որ Հռոմայ
Պապերը միշտ պատկերաներու և տրամադործ-
ներու խնամք տարած և պաշտպան կեցած են։ Հա-
ւանական է որ այսպիսի պատկերի մը հանդիպելով
պատկան եկեղեցւոյ մէջ երբեքն բուն Հայաստան-
ցի Հայ մը լի զայթակղութեամբ այս հոշակա-
ւոր քաղաքանութիւնն ըրած է. « Դա ալ մի քը-
ռանկացար, Լուսաւորիչ »։

(1) « Ոչ որ իմ նախորդներս յոնձն առած է
« երբեք այդ պիղծ անունը առնուլ, վասն զի ե-
« թէ մէկ Պատրիարք մը այդ ընդհանուր անունը
« պահանջէ, ուրիշներուն պատրիարքական տիտղո-
« սը արհամարհել կըլլայ։ Հեռի՛ քրիստոնեայ հոգ-
« ւոյ այգաբխի փափագ մը որ իր եղբայրք պատի-
« բը կը պոկեցնէր »։ (Գրիգոր Պապ, Նամակա-
« նի, գիրք Դ. Նամակ 35) »
« Ի՞նչ պիտի պատասխանեն դու Քրիստոսի (կը-
« ան նոյն Պապը առ Թօնան Պահեցող պատրիարք
« Կ. Պօլսոյ) » որ ճշմարիտ զրուխն է ընդհանուր
« եկեղեցւոյ ՚ի վերջին դատաստանի։ դու որ ու-
« ղեցիր քեզի հնազանդեցնել անոր ամեն անգամնե-
« րը՝ քեզի անպատկանելով ընդհանուր անունը։ Այդ
« ապականեալ անունը գործածելով ու՛մ կը հետե-
« լիս։ Անոր որ արհամարհելով հրեշտակաց կանո-
« նաւորեալ ընդհանրէրը հաւատար իր անձին, կը
« փափայր անհատանել եպականութեան մը բարձ-

ցաք . դուք՝ կրկին յանցաւորք՝ օտարին համար զինեցաք ձեր հայրենի եկեղեցին կործանելու , և այսօր ժողովուրդը՝ որ անկից հեռացուցիք , ինչպէս նաև ձեզմէ , ձեր յանցանաց համար , ձեր անիրաւութեանց համար , ճանչցին զձեզ , սկսան իմանալ ճշմարտութիւնը , սկսան անպատուակ տեսնել թէ դուք Քրիստոսի չէք , և ոչ եկեղեցիին , որուն վարձկաններն էք , որուն շողքերով ձեռն էք , վասն զի սկսեցաք եկեղեցին վարդապետներ չունի , ի՞նչպէս հաւատանք այդ ձեր եպիսկոպոսաց , որ անսխալականութեան վարդապետութեան դէմ հատորներ գրելէն վերջը , ճառեր և ճամբարտախութիւններ ընելէն և բողոքելէն վերջը , գլուխին ծակելով՝ անձայն և լռիկ դողի պէս ստորագրեցին այնպիսի բանի մը , որուն դուք հաւատոյ վարդապետութիւն կրէք . իսկ այդ աւետարանը կարդացող բրիստոնեայն և ճրճմարտապէս Քրիստոսի հաւատացող բրիստոնեայն գայթակղութիւն և կրճատաշտութիւն կրէ : Ի՞նչ պիտի զրուցէր Քրիստոս Պապը՝ Մեծը՝ Առաջինը՝ Սուրբը , (ոչ Եօթներորդը՝ փառասէրը՝ յամառը՝ արիւնսրբուն , որուն ճշմարտապէս յաջորդներն էք ,) թէ որ տեսնէր թէ դուք չէք շատանար « ամբարտաւանութեամբ , հրպարտութեամբ , սխալանօք , կեղծաւորութեամբ . (յափշտակութեամբ Որդւոյն Աստուծոյ միայն պատկանեալ տիրոջստիւ) » , այլ նաեւ կը համարձակիք՝ կը ժպտնիք անխախտ ալ ինքզինքնիդ անուանել , պղծութիւն « պղծութեանց » վրայ բարդելով :

Բայց ի՞նչ է հայրենի եկեղեցիէն օտարացեալ Հայուն վիճակը : — Թէ որ Հայ կաթողիկոսութիւնը երկու ճղբուած կը կռուի , կը հայհոյէ , կը նշովէ , ատելութիւն կը չնչնէ , Հասուն անունին

վրայ երկու սպանդ յաջ ու ձախ կը թաւալին , տուն՝ բնակարան՝ շոգենաւ՝ սրճարան՝ փողոց՝ եկեղեցի՝ օրագրաց էջեր՝ Բարձրագոյն Գուռ՝ դեսպանատուն և մինչեւ Արքունիք , ասանունը կը յիշեն և կը սովորին , կարելի է ըսել թէ՛ այս Եպիսկոպոսը՝ այն վարդապետը՝ նա միաբանութիւնը՝ սամիրան կամ անդիլի մեծատունը կամ խառնաղանձը եղան պատճառ և խըռովեցին ժողովուրդ մը՝ որ գառնուկի պէս հլու էր , աղաւնիկի պէս միամիտ էր , կնկան պէս հաւատացեալ էր , վերջապէս ժողովրդեան պէս . . . Ժողովուրդ էր : — Զէ՛ , ոչ երբէք , Հասունը սկզբունք մ'էր : Հռոմէական սկզբունքն էր անձնաւորեալ կամ մարմնացեալ : Անոր համար ալ նոյն սկզբունքը օրինաւոր նախագահ զինք կ'անուանէր , վասն զի գաղտնի և անշուշտ էր ելած էր աթոռին վրայ իբրեւ թէ սողոսկած , և ժողովրդեան անհագութեան համար կը տեղաւորէր . թէ որ հանգարտ կենար և կամայ շարժէր , ով ձայն պիտի հանէր . բայց այդ ըսկրզունքը գաղտնի չգիտեր , ուստի պէտք էր շարժէր և ամեն բան կործանէր . պէտք էր որ իր թոյնը թափէր ծածուկ կամ յայտնի Վենետիկ Միտիթարեանց , Համադգեաց ընկերութեան , Անտոնեանց միաբանութեան , Զմմառու միաբանութեան , Բարեգործական ընկերութեան , եւ մանաւանդ Հայաստանեայց հայրենի եկեղեցւոյն , և ուսմունքի և գիտութեան և ազգութեան սկզբանց դէմ : Այդ մարդը ստեղծուած էր ճիշդ իր պաշտօնին համար , և ամեն կատարելութիւն ունէր ի բնութենէն նոյնը անթերի կատարելու համար . առաձիգ խղճմանք մը դիւրացուցեր էր իրեն աղքատին ժառանգութիւնը յափըշտակել , հարուստին ժառանգակից

եւ շողորորդ ըլլալ, միամտին առջեւ
սուրբ ձեւանալ, աղատամիտ մար-
դուն հետ փոխտփայ ըլլալ, բանասար-
կութիւն եւ զորսրտութիւն իրրեւ
սուր եւ սլաք դործածել, Տօն Կապա-
րոյէն մինչեւ Մէծմուսի, Սէտայէն
մինչեւ . . . ի գրիչները քէն եւ թոյն
լեցնելով ոսկւոյ գնով ծախու առնե-
լով, մեծատոհմ եւ կարող մարդուն
քաղցր ակնարկել, աղքատին, տկա-
րին եւ առաքինութեան ոտնհար ըլլալ,
Արծաթսիրութեւ յառաջագէմ, այն-
չափ միամիտ չէր որ երեսուն ողորմե-
լի արծաթներու համար իր տէրը ծա-
խէր, այլ շատ սրամիտ, իր Պիոսի ա-
նունով միլիոններ վաստկեցաւ :

Իր մուրացկանները հին եւ նոր աշ-
խարհք (1) տալին ու վրայ կ'ընէին, եւ
իր ստորագրութիւնը եւ կնիքը արեւ-
ելքի աղքատ հալածեալ եւ մարտի-
րոս կաթողիկոսութեան համար՝ Հովա-
նայի խեղճ սեւամորթ գերւոյն արիւ-
նէն եւ քրտինքէն լուսման կը շորթէր,
Այդ մարդը՝ որ իր ժողովուրդը կար-
համարհէր, որ իր տէրութիւնը կը
պարսաւէր, որ օտարին կը քծնէր, որ

(1) Իր մուրացկաններէն մին՝ Ներսէս-Վարդա-
պետ Յինճանեան՝ 1880 ին միջոյններն իր հրատն-
նաւ եւ վկայագրաւ Ամերիկայի կողմը երթա-
լով, ի գործին փուստ կողմոյն հարստութեան եւ
սղութեան բերանադիւ նկարագրութիւնը կրէր,
եւ երբ յունէն բաց մէկը, ինչ մուրացու յարմար
երկիր է եղիւր այդ, վարդապետ, բոսա, պապան-
ձեցաւ եւ հալածական եղաւ : Ետքը Հատունին ալ
իր ազահութեան խաղը խաղաց, ժողոված հազիւ
ձամբուս ծախքին բաւական եղաւ բերով : Բայց
Հատուն սփրդաբար միշտ սրամիտ՝ ապստեց յան-
դուստ դայթակրութեան առիթ չի տուաւ : Երբ
վարդապետը վրիճանեցաւ Հոնորա, եւ որովհե-
տեւ շատ սակաւապէս մարդ էր եւ ինայութեանը
կ'ապրէր, ինք առաջին քայլն ըրաւ, ամեն գիշո-
ւը՝ մուրացկանութեան իրաւունք, յափշտակու-
թեան իրաւունք, ինայութեան իրաւունք, ա-
ռիւծի բաժինն ըրաւ, բուն ժառանգաց հաղի-
բանի մը փչանք նետելով :

յաջողութեան կը շնթէր, վերջապէս
որ մը մոռցաւ իր դերը, յաջո-
ղութիւնը շացուց իր աչքերը, ինք
որ կենդանեաց խորագէտն էր, որ կը
սողար եւ անշուկ կը քալէր, ինք որ
կամաց եւ անձայն կը հծծէր եւ թեթե-
կը սուլէր, ինք որ մահաբեր հարուա-
ծին անդպալի կը թափէր եւ քուն կը
ձեւանար, ինք որ սլաքական նայւած-
քը ոչ երբէք շեշտակի՝ այլ միշտ շեղ
եւ քովընտի կ'ուղղէր, յանկարծ մոռ-
ցաւ իր բնութիւնը, առիւծ ուղեց
դառնալ, գիմադրութեանց իր ճակա-
տը սուաւ եւ համարձակ երեւցաւ ա-
մենուն յայտնի ինչ որ էր, եւ իմացուց
ինչ որ կ'ուզէր :

Ահա մարդը որ իր աշակերտները
զինքը մեծ մարդ ըսին, Արիստիդէս
անուանեցին, Քրիստոսի նմանցուցին .
ինչ զարմանք, իր աշակերտները գի-
տեն թէ ինչ սրատուական ժողովուրդ
մ'ուենին, որ ոչ մեծութեան, ոչ ար-
դարութեան եւ ոչ որբութեան գա-
ղափար ունի. գերտգոյն ժողովուրդ՝
որ իր հակառակորդը նախատեսլու հա-
մար (հուգուգձու) իրաւանց կեդրոնա-
կանուանէ, սրանչիւ ժողովուրդ՝ որ
գիմացինին բերնէն Աւետարան բառը
լսած ժամանակը՝ «Մեզի գրուցած էին
որ այդ աւետարանը բռնութեամբ կը
կարդայ» կ'ըսէ. վերջապէս ժողովուրդ
մը՝ որ իր լեզուն իր ազգութիւնը չը
գիտնալը եւ զայն արհամարհելը իրեն
պարծանք կը համարի, եւ որ կրօնքը
գիտնալ եւ ճանչնալը իր քահանայից
յանձնելով՝ նորա կրօնամոլութիւնը մի-
այն իր անձին կը սեպհականէ : Դուք
որ տեսաք այդ ժողովուրդը, կռեցէք
մարդը որ առաջնորդ եւ դրօշակ է նո-
րա, մենք իրեն վրայ այսչափ եւ շատ
զուլեցեցինք :

Ինչ կուզէր, ուր կը գիմէր այդ
մարդը, Հոսմէական բացարձակ իշ-

խանութեան երեսփոխանն էր : Հռոմ կերթար , և ժողովուրդը ունեցածովն ու չունեցածովն , նիւթականովն ու բարդականովն Հռոմ կը տանէր . եւ երբ զխմորութիւն գտաւ , չը յաչողէց , և իշխանութիւնը կորսնցուց , ինք որ « Ես աս ժողովուրդը իմ ակրայիս զարկած եմ , աղէկ կը ճանչեմ կըսէր , ինչ որ կըցաւ բռաւ , ինչ որ Հռոմ զէնք մնացեր էր գործածեց . բայց Հռոմայ հատու զէնքերը ոչ կոնգակներն են , ոչ կախակայութիւնն է , ոչ բանադրանքն է , ոչ նորա հերձուածող բառն է (1) , այլ պետութեանց երկաթէ և կրակէ զէնքերն են , առանց որոյ օգնութեան ոչ երբէք յաջողած են Ղաաին եկեղեցւոյ գլուխներն իրենց իշխանութիւնը տարածանել և ամրապնդել (2) :

ԾԵՐԵՆՑ

(1) Ինչ որ գրութիւն կ'ըլլէ հիմա Հռոմէական գրիչներէ , Գաթրճեանէն մինչեւ Պիոս Թ , ամենքը՝ Հայաստանեայց եկեղեցին Հին—Հերձուածող և զՀակահայաստանեան Նոր—Հերձուածող կ'աշուանեն , Պապին վերջէ կ'ընդակը (Ե Յունվար 1875) Քիւրէնեան Յովնանէն Պատրիարքին վրայ խօսելով կըսէ . « Իշխանութեան հասնելէն ետեւ , « հայածէս ուղղափառները կէս մը խոտմամբք և « կէս մը սպառնալէք պահանջեց և ջանաց իւր իշխանութեան տակ ձգել : Արեթէ յաջողեր , ուղղափառք նորէն նոյն շատ խեղճ վիճակը կը դառնային որուն մէջ ասկէ քառասուններկու տարի « յառաջ կը հեծէին իրենց համածէս հին—հերձուածողաց իշխանութեան տակ նուաճած ժամանակին » : Նոյն կոնգակը կը դատապարտէր զանոնք , որ Պետրոսի վրայ հաստատուած Կաթողիկէ եկեղեցիէն կը հեռանան , « Այս հիմն զեկեղեցին բաժանողները , ալ Աստուածային եւ « Կաթողիկէ եկեղեցին շին պահեր , հապա կը ջանան մարդկային եկեղեցի մը շինել , որ աղգայն « նութիւն ըստած մարդկային կապերով միայն կա « պուած ըլլալուն , ոչ Երանելոյն Պետրոսի աթոռ « այն սերտիւ յարած քահանայից զղիւր կը միա « լորի , ոչ անոր պնդութեամբը կը զորանայ . . . » :

(2) Որեան իր վերջ Ուրվիւ տը Տէօ Մօնտի մէջ գրած « Կոնստանտինովիտեմ կ'ապացուցանէ մեր ըսածները :

ՓԱՌԲ Ի ԲԱՐՁՈՒՆՍ ԱՍՏՈՒԹՈՅ ԵՒ ՅԵՐԿԻՐ
ԽԱՂԱՂՈՒԹԻՒՆ Ի ՄԱՐԴԻԿ ՀԱՃՈՒԹԻՒՆ

Ո՞վ կարող է համարձակ ասել , Փառք Ի Բարձունս Աստուծոյ . արդեօք Բարձրեւոյն սղորմութեան վերայ անգղայութեամբ նիրհող ընարեալ ժողովուրդը , թէ Նորա շնորհաց ծաղման ժամանակ արթուն հսկող պարզամիտ հովիւները : Ո՞վ կը համարձակի այս սրտեռանդն շնորհակալեաց վըսեմ խօսքերը խղճի սրբութեամբ ուղղել Ի բարձունս առ ամենակայն Աստուած :

— Բարձր , ապերախոր չէ կարող արտասանել , քանզի շրթունքներէն վար ռոքի տակ կը թափին . ապաշնորհը գոչած ժամանակ Տէրը կ'արհամարհէ . ամբարտաւանը երգած ատեն կը հայհոյէ , ատեցողը այս խօսքով զԱստուած Ի վրէժնդրութիւն կը շարժէ . ստուստը այս շնորհաց աւետեօք գովաբանելու տեղ կը թնամանէ խաղաղութեան Հոյրը և տիեզերաց թաղաւորը . վերջապէս ով որ սրտին մէջ որջացած անարգ կիրք մի ունի , չէ կարող արժանապէս ասել . Փառք Ի Բարձունս Աստուծոյ , և ոչ վստահութեամբ կարող է երգել . Յերբի խաղաղութիւն Ի մարդիկ հաճութիւն :

Ո՞վ գիտէ , որ սրտերնիդ խռովեալ է շարականութեամբ , նախանձով եւ այլոց իրաւանց յափշտակիչ անյադցանկութեամբ . որ մաքերնիդ վրդովեալ է եղբայրատեաց վատ խորհուրդներով , մի համարձակիք այս խաղաղութեան աւետիսը հնչեցնելու : Դուք , որ խռովութեան մէջ որս կը որոնէք . դուք որ ատելութեամբ եւ զրկանք շահ կը շորթէք , զգոյշ կացէք զԱստուած խաբէլէ : Դուք , որ հասարակաց Արարչին արարածը , ձեզ նման մարդը , ձեր ընկերը , ձեր եղբայրը